

912

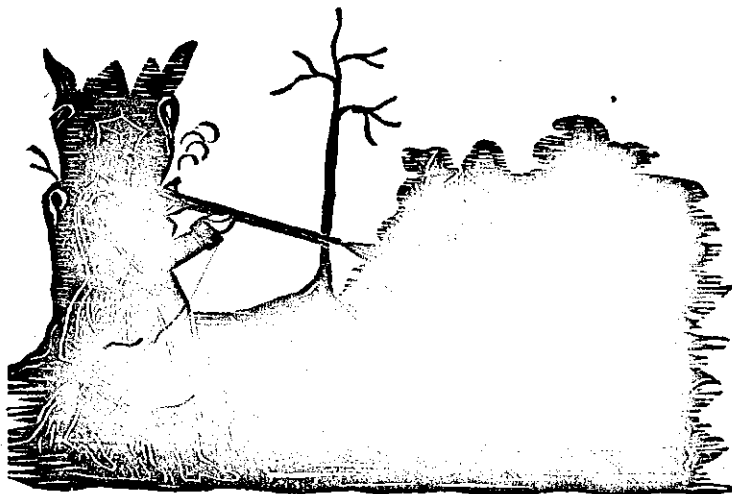
Wisa

om

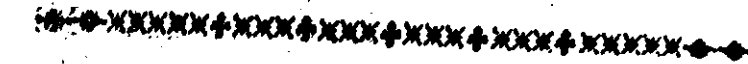
Engelsmannen Herr Loyd,

som, under en Björn-jagt uti Dalarna
i wåda, skjutit sin Jagt-kamrat

Jan Swensson.

Stockholm,
Ekméns och Granbergs Tryckeri, 1835.

Herr Lloyd ifrån England till Sverige kom,
att nöjsamt och nyttigt der jaga,
och leka med rofjuren först litet om,
sen Wimpelsen utaf dem taga.

2. Den jägaren är i vårt land väl bekant
för jagtåfventyren så många;
iskogar, i dalar, på berg och wid brant —
väl kan han båd' skjuta och fånga.

3. I Dalarnas härliga minnfära land,
med skogarna stora och låta,
der lyfter den jägaren, med böskan i hand
sin styrka mot björn-ram att måta.

4. Emellan Tyngsjö-berget och Nårån i
en socken man Malung mänd' falla,
en holmader björn nu skall skjuten bli,
men kom ej den gången att falla.

5. Med Herr Lloyd i följslag på den jagten
Elg, Utter, Jan Swensson den arme —
hur omis' war lifstid, war dödsstund så snar,
O Gud öfwer os dig förbarme!

6. Wid holmningen, Lloyd till Jan Swens,
"Här skall du stå stilla med hunden;"
son så sad'.

men Swensson erbjöd
olyckliget och blef

7. Herr Lloyd,

att Björn redan är
Svart skylar i ljust
Lloyd ögat till björn

8. O Gud dig

beråt, som Lloyd på
sin dristiga, trogna
den synen ej gedd

9. "Hvad?"

min hund" — och
"Ei Elg du, jag

förbarme dig Gud

10. Och jägaren
och ropar: "min när
och echo i bergen med
han fasar wid blodet

11. Herr Lloyd

här vill han ej björn
han klämmer sitt bröst

hvad gjert är, det

men Svensson ej lydde hvad Lloyd honom bad,
olyckliger och blef den stunden.

7. Herr Lloyd, med de andre i holmningen
att Björn redan gräfwit der hade.
Swart flymlar i buskarne mera och mer,
Lloyd ågat till bösan nu lade.

8. O Gud dig förbarme! det smalt! —
beråt, som Lloyd skjutit han skådar
sin dristiga, trogna drejerade hund —
den synen ej godt nu bebådar.

9. "Hwad!" säger Herr Lloyd, "hwad i
min hund" — ack! det war mycket wårre:
"Si Elg du, jag tror att Jan Svensson jag
förbarme dig Gud och wår Herre!

10. Och jägaren slår sig för panna och bröst,
och ropar: "min wån har jag skjutit!"
och echo i bergen mångdubblar hans röst, —
han fasar wid blodet som flutit.

11. Herr Lloyd kastar bösan ifrån sig så
hår will han ej björn skjuta mera,
han klämmer sitt bröst, det blir honom för
hwad gjort är, dock ändras ej mera.

12. Den skjutne Jan Swensson, Lloyd hem
med sig tar,
och Edkaren redan besigt'adt —
en kula ingången i brat — satt qwar —
det skottet ej illa war rigtadt.

13. Och Presten och Domarn Herr Lloyd
reser till,
hwad lag hjuder, det will han lida,
och Enkan Jan Swenssons, han och hjelpta will,
sin dom nu Herr Lloyd får afbida.

14. Af den nu beskripta, så sorgliga jagt
dydnadens följd man kan skåda;
om Swensson stått qwar, som befallt, på sin
makt
han ej blifwit skuten i wåda.

15. Nu sitter den Enkan, med barnena små
i fattigdom, sörjer och gråter —
men Gud henne styrke, Gud allt kan förmdå,
Gud hjelper, bugswalar, förlåter!